Trei seri la Operă

(Grigore Constantinescu – 29 ianuarie 2007)

Stagiunea Operei Naționale București este, ca de obicei, atractivă și, uneori, invită la evenimente ce merită interesul.

Pentru reluarea spectacolului **„Roșu și Negru”**, balet în trei acte de Livia Teodorescu Ciocănea (libret și muzică) s-au făcut eforturi deosebite. Având în vedere că autoarea coregrafiei și regiei nu era prezentă, în locul Alexei Mezincescu a acționat memoria colegilor de teatru. Un fel de reconstituire deci, în loc de reluare adnotată „a zi”. În rolul titular, Julien Sorel, Virgil Ciocoiu l-a înlocuit pe Răzvan Mazilu, nu fără anumite câștiguri de comunicare dramatică și alură romantică standhaliană. Evenimentul a fost marcat și de lansarea primului disc realizat de „Electrecord” cu muzica baletului, sub bagheta lui Răzvan Cernat la pupitrul Orchestrei Operei. Dacă nu va fi „o singură floare” o asemenea realizare discografică, ideea de a răspândi interpretările acestui ansamblu ar merita să fie continuată, atâta vreme cât producția artistică a teatrului se confruntă și cu necesitatea unei imagini pozitive mai subliniate în lumea contemporană, la nivelul de acum al circulațiilor culturale comunitare.

Aceeași idee a colaborărilor internaționale a atras un public extrem de numeros la reprezentația cu **„Lacul lebedelor”** de Ceaikovski. Spectacolul lui Oleg Danovski are o vârstă respectabilă, depășind jumătate de secol. Și aici, actualii realizatori lucrează pe bază de memorie, căci probabil sunt foarte puțini supraviețuitori din vremea premierei sau a stagiunilor Danovski. De remarcat că, chiar cu inerente adaptări sau prescurtări, derularea profesională se situează la un bun nivel în ce privește ansamblul și execuția orchestrală sub conducerea octogenarului performant care este maestrul Cornel Trăilescu. Ca în ultimii peste zece ani, Vlad Toader a luat cele mai multe aplauze cu rolul Bufonului. În cuplul principal, doi soliști de la Sankt Petersburg au ridicat cota de atractivitate a așteptărilor. Invitați pe baza unei relații de reciprocă prietenie cu Mihai Babușka, ei promiteau un eveniment. Comparativ cu Corina Dumitrescu sau Simona Noja, în rolul Odette-Odile, Elvira Tarasova a făcut tot ce poate face un dansator școlit la celebra tradiție rusă. Dar, inconsistența de personalitate a umbrit performanțele de tehnică și atitudine, scăzând procentul aplauzelor, mai numeroase pentru Andrei Batalov în Siegfried. Educație corporală riguroasă, musculatură controlată, salturi impecabile și ceva viteză în execuție au atras aprecierea privitorilor. Pentru ambii invitați, rutina sau obișnuința cu „regele baletelor” a apărut destul de evidentă, pentru a nu stârni entuziasmul scontat de organizatori la alcătuirea proiectului.

Pe scena Operei Naționale, după schimbul regizoral Alexander Rădulescu – Hero Lupescu cu **„Nunta lui Figaro”** (mai bine-zis în decembrie 2006, o premieră fără anunțuri protocolare) urmează acum o altă ștafetă preluată de Răzvan Ioan Dincă de la Wedekind cu **„Flautul fermecat”**. Distribuția nu este neapărat alta ci, pe alocuri, mai tânără, ceea ce este normal pentru un teatru care nu refuză accesul noilor generații și pe scenă. Spectacolul se bazează pe câteva valori vocale: Irina Iordăchescu, sensibilă, timbrată cu vocalitate și expresivitate mozartiană în Pamina, Călin Brătescu bine controlat ca dramaturgie și cânt în Tamino, Anna Mirescu, bravând cu brio dificultățile ariilor Reginei Nopții. Nu trecem nici peste autoritatea lui Pompeiu Hărășteanu în Sarastro, nici pentru tripleta bine acordată a Doamnelor (Simona Neagu, Dorina Cheșei, Sidonia Nica), dar evităm comentariile privind tripleta copiilor, apreciem fără entuziasm un Papagheno

semnat de Daniel Filipescu. De apreciat Corul și orchestra, sub gestul lui Vlad Conta, în postura de salvator al interesului acestei seri concertante fără teatralitate (inclusiv privitor la textul vorbit), cu o formulă regizorală care descurajează spectatorul, o scenografie derutantă (Puiu Iordăchescu) și o mişcare scenică inobservabilă (Florin Fieroiu). Probabil că există simboluri și o idee care argumentează renunțarea la montarea anterioară. Dar... nu i-am descoperit farmecul, atât de atrăgător în basmul mozartian care, de peste două secole, ne fascinează.